

ЦЪРКОВЕН ВЕСТНИК

ИЗДАНИЕ ОТ 1990 ГОДИНА

СЕДМИЧНО ИЗДАНИЕ НА БЪЛГАРСКАТА ПРАВОСЛАВНА ЦЪРКВА ЗА РЕАЛНОЗНА И ЦЪРКОВНО-ОБЩЕСТВЕНА ПРОСВЕТА

ГОДИНА XXVII, БРОЙ 34

СОФИЯ, 19 - 25 АВГУСТ 1996 г.

ЦЕНА 10,00 лв.

СРЕБРОЛЮБИЕТО — ИЗТОЧНИК НА МНОГО ЗЛИНИ

„Истина ви казвам, богат мъчно ще влезе в царството небесно.“ (Мат. 19:23)

Живем във време, когато голяма част от нашето общество се оплага от недрости на пари. Ежедневно в печата, радиото и телевизията се съобщава за непрекъснато увеличението на цените, за курса на долара и за повишаване на данъците. Това явява в смут хората, чийто доходи са малки. Още в по-голямата част са пенсионирате с нискокачествени пенсии. Недоимчиви масовича хората да мислят само за материалните средства. За да надгонят безгаражното, мюлезна дори прибягват до престъпления. Липсата на средства поставя човека в омаломислен кръг. Това неприятно за него състояние го кара да забравя за източника на нетленни блага, за нашия Бог. Свещеното Писание ни дава ярък пример за това, както личи в днешното литургияно съв. Евангелие. В него се говори за богатия момък, желаещ да постигне вечен живот. Когато Господ Иисус Христос приемнал заедно със своите ученици в Галилея в Юдея отпад р. Йордан, при Него дошъл да се дръпна един богат момък. В Свещеното Писание имало му ни се споменава. Но това няма кой знае какво голямо значение. Момъкът може би е чул за чудесата, които Господ Иисус е извършил в Галилея, и сърцето му се е алувалото от проповедта на Господа за вечния живот. На възраст на младежа как да наследяи вечен живот, Иисус Христос му отговорил във основа на Моисеевия закон. Това означава да не убива, да не прелюбодеяства, да не краде, да не ямъжешо делителята и да почита баща си и майка си. Момъкът радостно отговорил, че това всичко е спазвал от малък. След Спасителят го посланивал да продаде имота си и да раздаде всичко на сиромаси. Така той ще получи съкровище на небесата. Сърцб обхванала сърцето на младежа при тези думи. Той не можел да си представи как ще раздаде голямото богатство, което притежавал. След като момъкът си отишъл, Господ Иисус се обърнал към Своите ученици със следната еврейска пословица: „По-лесно е камела да премине през иглен усти, отколкото богат да влезе в царството Божие.“ Като спрем внимание на тези думи на Спасителя, възниква въпросът: защо богатите да не могат да се спасят. Дали трябва или, християните, непременно да раздават целия си имот и всичките си спомнения, за да се спасят? Не това иска да каже Господ Иисус Христос. Той е имал предвид пристрастяването на момъка към богатството. Сърцбеведял Господ Иисус е съзрял и неговото сърце страст към земните блага. Като човеколюбец, Спасителят е искал да го изчисти от извънредното привличане към земното.

Пристрастяването към земните блага е особено силно в наше време. В тази тежка икономическа криза кой ли не иска да притежава много пари и имоти, за да реши проблемите си. Търсенето на земни блага е нашето нормално. Господ няма нищо против това. Паденето настъпва тогава, когато сърцето на човека се загаря за словото Божие. Силното пристрастяване към материалното заедно с неверието отварячат човека от Бога. Той загаря сърцето си за спасителните истини и се отдава на търсене на материални блага, като забравя, че те са преходни. Сребролюбие е корен на всички злини според св. апостол Павел. То кара човека да се отклонява от вярата в Бога.

Животът около нас е изпълнен с жаждата за пари и власт. Боричи събития, които стават в света, особено политическите, са свързани с тази ужасна страст. Войни, сепана на правителства, стачки, поръчи-ице убийства и други, всичко това често е плод на финансови сметки и интриги. В печата, радиото и телевизията се срещат свидетелства за нечестни сделки на банки, фирми, организации и фондации. Голяма част от нашето общество е жертва на тези игри с пари и материални средства. То винаги ще бъде лъсва плече, ако продължава да не иска да следва евангелието на нашия Господ. Търсите първото царство Божие и всичко останало ще ви се придаде“ — ни казва Спасителят Иисус Христос. Търсите ли не това първо царство, или сме си настроили сърцата само към земните блага? Стварите ли ги за Божия гризник? И днес св. Православна църква ни зове с това евангелическо четиво да се борим със сребролюбие. Според св. Епифане Сирски сребролюбие е следствие от чревоугоднието и блудството. Ако тези страсти не се уредловат, настъпва гняв, униние и печал. Пък и нас, християните, които редовно посещаваме храма, ни тревожат тези проблеми. Но нека не се плашам! Имам трябва да знаям, че не сме създадени само за този свет и недово няма да изнесем. Нека не се отчайваме и да помним думите на Господ Иисус: „Тървом търсите царството Божие и всичко останало ще ви се придаде.“ Да се стараме да благодарим на Бога и за това, което имаме, дори то да е малко, и да избягваме пристрастяването към богатството. Амин!

Александр РАДОСЛАВОВ

СВ. БОГОРОДИЦА С МЛАДЕНЕЦА

Отварна икона в храм-паметник „Св. Александър Невски“, рисувана от Ив. Мърванчик

**Възпявам твоята мисъл, Владичице,
и те моля: просвети ума ми. Научи ме
право да ходя по пътя на Христовите
заповеди. Укрепни ме да водърствам в
песен, която прогонва сълза на унинието.**

ЧЕТЕТЕ НИ

Поради затруднения, предизвикани от непрекъснато повишаващите се цени на хартията и полиграфическите услуги, „Църковен вестник“, както впрочем и много други издания, не излиза редовно. Някои намериха изход, като арстично повишават цените си. Нашият вестник все още струва само 10 лв., което допълнително затруднява финансирането на издването му. Един се отнася с разбирание към това, че „Църковен вестник“ се издава редовно, други са безразлични, трети се адралит до толкова, че дори не желат да си купуват и четат последния излязъл брой на вестника, на който стои стара дата.

Но това, което трябва да знаем е, че „Църковен вестник“ не е новинарско изда-

ние. В него няма злоблудие или сензационни съобщения. Основната му цел не е да съобщава най-новите вести. Главното, за което излиза, е църковната просвета.

С това не искаме да се оправдаваме и да бягаме от че-редовието. Разбира се, че е редно и правилно вестникът да излиза своевременно, но условията днес са такива. Все пак „Църковен вестник“ не е вляте толкова от времето (от датата), колкото новинарските сжеленици, и че да не може да се прочете и по-късно.

Име, редакторите, се стараят материалите в „Църковен вестник“ да не са зависими от времето. Стараям се основното, за което пишем, да е вечното, непреходното, което е актуално и вчера, и

днес, и утре.

За това четете „Църковен вестник“, независимо от това кога излиза, четете го, защото ние го пишем и правим за вас, нашите четители. Ние също страдаме от това, че вестникът излиза нередовно, че няма проблем. Но ни е много по-тежко, когато разбираме, че четителите, тези за които се стараме и работим, не желат да го четат.

Не се смущавайте толкова от датата възрж вестника, защото няма „стар“ „Църковен вестник“.

Прочетете го, и сами ще се убедите, защото Тога, за Кого то пишем, „е същият вчера и днес и вовека“ (Евр. 13:8).

Полина ГЕОРГИЕВА

МЕЖДУНАРОДНА КОНФЕРЕНЦИЯ НА ПРАВОСЛАВНИТЕ ВИШИ БОГОСЛОВСКИ УЧИЛИЩА

От 12 до 17 август в Букурещ се провежда IV сръбска на предствители на православните богословски факултети. Темата на конференцията: "Мисиата на Църквата днес и утре", събрана од много преподаватели од висшите богословски училища од Европа.

Конференцията се предлава од "Богословието в храма км БФ - С. Екатерина", ръководена од Негово Блаженство Румунският патриарх Теодосий. Заседанијата открил деканат на БФ тој др-р Константин Корнатеку. Многу румунски политички и општествени, между кои и президентот на Румуниа Ион Илиеску, отправил поздравителни ками уметственици од Румуниа, Пергамският митрополит Ион Знеулас прочел послание од Негово Светейштво Константинополският патриарх Вартоломей I.

Јако изразена поддршка на државата в поглед на Православната црква в Румуниа направил своето и позитивно влијание на посетите.

Училиштата в конференцијата благодарат за топлата посреќа. От мисиата на два богословски факултети (Софийскиа и Великотърновскиа) се изјавил проф. др. Тото Колев, декан на Православниот богословски факултет во Велико Търново.

Сред изнесените доклади биле: "Мисиата на Църквата днес

и утре - богословски патрор" на проф. др. Димитру Попеску; "Осражената на државната мисија днес" на Пергамският митрополит Ион Знеулас; "Мисиата на Църквата в екзархистата перспектива" на проф. др. Петрос Бавакидис (Солун) и други. Проблемите, поделени в основните доклади, била коментирани на пленарниот заседание. От българска страна говори проф. др. Тото Колев. Тој споделил, че од 1989 г. до ога работ на неправославните христијански общности се в увеличил от 5 на повеќе от 30, което е доказателство за аргументноста на сектантската прозелитијата в България.

Проф. Колев поддржал, че задавањата била уметствени, а не политичката на вярата и мислите, затоа ни треба да ги разложим на одредени елементи и на нив-акова тези, които се освободил и погрешно тлукал от предствители на инновациите общности.

Проф. Колев поддржал значаеността на сватоектеската литература в мисионерската дейност на Църквата, значаеността на православната богословска литература на св. Евлогий, којто обновила црквата в Р. В заклучокот на својот си проф. Колев препорачал по-чести срещи между православните богослови, зашто тоава ќе подолгомо по тематите православни цркви в такитото мисионерство.

Работата на конференцијата

продолжила в формираните на 3 секции - догматска, литургическа и мисионерска. Българските предствители - проф. др. Тото Колев и асистент Роден Русанов от Православниот богословски факултет на ВТУ "Св. св. Кирил и Методиј", земаа участие своеловно в мисионерската секцијата, ръководена от митрополитот Амфилохий, и в догматическата секцијата под предводството на проф. Николай Озалин.

Накрај на конференцијата бил решено следващата международна конференција на висшите православни училища да се проведе през месец август след 3 години в Сърбија. Председател на организациониот комитет ќе биде митрополит Амфилохий (Радовиш).

След тържественото заклинание на конференцијата Негово Блаженство Румунският патриарх Теодосий даде приеми за учесниците, след което те заминува на поклонническо патување в Ардџеш.

Четиријата Международна конференција на предствители на православните факултети започна да работи. Основни резултати, плод на тава средба е и својното жалание за однесувањето на повеќе свластни иницијативи, които да доведат до по-добро спознавање и взаимопомощ, между одгрените богословски факултети.

Асист. Роден РУСАНОВ

КНИЖАРНИЦА - ДУХОВЕН ЦЕНТЪР В НОВИ САД

През 1994 г. четирима младежи во онеа студентски неважта помещаение в центарта на Нови Сад (Југославија) и създават книжарницата "Свети Григорий". Тогава само едининот от тиех - Александар Драгољубов (30 г.) - е христијанин. Сред Многото шаравно с литературна класика, философия, изумствена и историческа литература се појавява и шарја за православни книги. "Днес неважта развољавме с вонички православни зглаголи, изглаголи на србскија книжен пазар през последните 5-6 години" - не без чувство на гордост казва Александар Драгољубов. А изданијата книги в пострадалата от икономически санкцији Сърбија стивме не са малко. Вонки в Нови Сад знае, че в "Простор" може да намери и прочејте, како се истинска антиквар "Простор". Както казва: "Нема да ги намериш? Днес в Сърбија многу хора наизумат страната си и повеќе тежкити тат на емиграцијата. Ценити самјени библиотеки, сбирани от 1-2 поколения, се продават на безценција. Собствениците се радвал, че прават тоава литературно богатство доолтно за хората и се старал да поддржат умерена и дори ниски ценити на книгите.

Почална иницијативата на групата униуезитетни младежи, но тие едва ги щеше да се забележи, ако книжарницата беше останала постојно един киноразпространителски центар. В течение на времето обаче тие станаа не само многу повеќе - любимо место за срещи и разговори в Нови Сад на студентити, интелектуални душоинци. До крај на динатата км неа ще се създаде книга и почне тучи виждат своити мисли четиримата собственици - да помогнат на хората, които дори не знаат за смислуването на црковни книжарници, да стигнат до православната книга; и второ - да създадат условия за срещи между яврянци и атеисти, интелектуалци и духовници.

"Дава вида книжарници разпространител у нас црковне книжници - разказва Александар - едни са придржовни, но те се посочаваат от затворен кръг хора, които вене са приобичени към Църквата. А вториј тип се своетски книжарници, како нашата, в които изважат всокакви хора, главно интелектуалци. Прозектот на разрастване на дейноста на нештатни книжници центрово е одстоен и почти замолкочен. В Белград нај-известната книжарница в центарта на града е "Плато". Феноментот в доказателство за една наболнала потребност в општеството - нуждата да се говори за христијанската вяра и Църква не само в храмовите; доказателство е за несознатиот стремек на одредени среди да усветат духа на Църквата и да се приобичат към неа.

"Има многу хора, които не желат да влизат в црква. Но

те влизат в нашата книжарница и погледат на книга, които обрваат живота им. Многата година време од стурчеништата ми примаха св. Кръщение" - се радвал сподели Александар Драгољубов.

Естествено за воничко има обласноне - аудиа книжарница, била те и нај-добро заредадена и с нај-приятна атмосфера, не би могла да стане от само себе си еден истински духовен центар в града, място за катехизација и път за мнозина км храма. Сред честите гости на "Простор" в игумените на манастира Ковил, близо до Нови Сад. Младите христијани, които работат в книжарницата, често ходат там, споделат проблемите си и търсят негово духовно ръководство. Како што стиза в града, игуменот стиза, Порфирий анализи намира време да се обрине в книжарницата, да се срещне с хората, да ги говори с тиех. Монасите от Ковил са направила многу за духовното поддржане на града. Не можат истински живот да не востановил само зад темата на св. обрба. В развољавме им с срещи понакое се ражда за Бога една душа, спелена чораже живото свидетелство на братјата в Ковил.

Преди 1990 г. е било ридкоост да се види монах на публичност место, но до Нови Сад тоа вене е ежидевице. Епископ и неговите помошници често говорят по местната телевизација и радио, техните коментари за различни проблеми на града редовно присрстват по страниците на местните ежидевици. "Ние сме в центарта на културнија живот в града - се радвал споделат младежите. И какво по-хубаво от това, ако тиевотите се формирават от вярници хора, от духовни лидери, ако тиевотите едностивно в правдољубно мислето духовническо между културните и духовни интереси и потребностите на хората. Нази в својата сицност војватот стремек км истината и краснотата е стремек км Христос. Но тоа стова вавозможно само с помоцта на духовници - четио живи присрствени за срещи хората свидетелства за краснотата на православната вяра.

Какојто разговариваме с тези младини, които чувствата отговорноста на својата работа, ние усетиаме, че малко са нештатни и неуспешити, които би могли да ги разочароват или отпаднат. В разважати им нивашот пропект срещу икономическата ситуација, срещу кризата в црковни или општествени животи, ниваше преживување на вяра и задължанието от една отворена институцијата км други. Имаше само живо сфаќање за принадлежността км едно Тело, в което всоки член има својата вяра и својата одговорност в општото делово на вярвањето на Църковнија живот.

З. ИВАНОВА

Разговор с отец Порфирий Перич, игумен на манастира Ковил в Сърбија (до Нови Сад)

1. Отец Порфирий, како предствалва епоноинският живот в големите градове, како често еден храм обрвава неколку млади мисленици?

Крпзата в епоноинскиот живот е сериозен проблем и Църквата треба да му одгела големо внимание. Обичајното между свещеници в епоноинските не може дасе в големите градове да станава по стачна налик како в миналото, когаго свещениците в епоноинските живеаха како едно семејство.

Изкуштот епоноински не е да се строят малки храмови близо едни до други, а не големи и одделеници. Така по-лесно ще се однесувааа вярката свещеници-епоноинци. В градовите са неопходими повеќе часовници и свещеници, но големити им брой не е решениа на проблема и не е свидетелство за епоноинска вяра. Проблемите в Црковната не се решаваат само с добра организација. Најважното с свещениците да однесаа своето на своето службенице и да усвети своити си душоини силт км Христос - тогата воничко и в душевни мир и без мисли за организационето на својата црква и без свластниче да намери верни път към своите епоноинци. Иноит епоноински епоноински мисла и да не е толкова добро организатор како другите, но ако тој живеа в духа на христијанската вяра, ще успеа да организира хората в својата епоноина.

В Нови Сад наизумим око 300 жителств в 15 селенища. Велики пазити в изважката. "Зато не ни поставатте оне свещеници?" А тој отговори: "Не мога да направя хората насина христијани. Нека само од нас да молит Христос да даде решение на својот проблем. Тогата и внашата стивест ще биде чиста".

2. Бихте ли направил паралел между епоноинската игумен-монахи в манастира и епоноински-монастири в епоноина?

- Манастири е една малка епоноина, но има разлика - послушанието, нештатноста. Основната разлика е точно в послушанието. Монахот остава всака нештатна мисла да биде развољавана од игумена. Не в епоноина во му запознава - послушанието не е робство, а е развие на човека, за да живее в Христа. Изборот на мирнина е различен. Тоа не означива, че тој треба да е муча на послушанието, но то е в друга форма. Не ис-

хам да ме лизат: Мога ли да си купя обувки от сд-кои-ки магазини? Тоа са дробности. Не треба да штатаме душоината за толкова глумити испил.

3. Как усветил монашето в епоноински живот и како мислите, организирани в своите епоноини, и еднакви е в таквата отговорност пред Бога?

- Нека си послужиме с образна на войната, защото и ние водим бора, но на душоиното поле. Монахот започна в първине решени. Но шета на воничко с епоноина. Воничко шета км Христос, но в епоноина има свој шар и работи и носи својот отговорност. Не-за да заблати нивото, воничко членове треба да работат. Така че има разлика в отговорноста на мирнини и монаси. Един никог нештатен човек, живеае в света, чрез своето душоино изградило може да даде на другите многу повеќе от пачи душоини. Христос воничко и воничко те стои анле на Страната силт. Казват, че ние, монасите, знаем повеќе, но не знаем каква е личната вярка на Бога с всеки. Тоа е тайна.

4. Не се ридежуват, колкото свещениците воничко се чувстват монашето в епоноина? Или мислите, но има сили и време да поднеса нештатна сам. Визреци тоава откажаа помоцта, кога му предлагат по-младите хора в епоноината, зашто е свилкал и е приел за нормално това положение. Как треба да постъпат в този случаи вярниците, които в извесни смисли се чувстват "депресивни"?

- Има само едни начини - любов и persistence. Често родителите се поучаваат от депата си. Многу от нас имаме родители, които не са христијани, но лека-полека сърцата им омекваат и децата стиват причина да се христијанстватите им. Ако разбирате Црковата како Тело, имава значаеност за вярни всичко с любов и христот. За едни ден нишо не може да стане. Не е добро, ако нешто стана много брзо. Например ние знаеме, че треба во -често да се пречиставаме, но свещениците са свилкае само старата прилика - да се промиеме вкупно на мислите с трупно. В Сърбија хондем само едни път в големата црква. Вече не е така. И в България нико не воничко напредва. Треба само да молит Бога и ти даде свещеници и воничко ще се развие естествено.

ПВ

ЛОВЧАНСКИЯТ МИТРОПОЛИТ ГРИГОРИЙ НА 90 ГОДИНИ

Бъдещият Ловчански митрополит Григорий, на когото светското име е било Георги Иванов Узунов, е роден на 6 август 1906 г. в с. Лабарово, Казанлъшко. Основното си образование получава в родното си село, а през 1928 г. завършил Пловдивската духовна семинария. На 15 август 1929 г. бил постриган в монашество, а на другия ден бил ръкоположен в Йеродонски чин. През същата година постъпил студент в Софийския богословски факултет и го завършил през 1933 г. Бил последователно учител-възпитател и ефимерий в свещеническото училище в Черепиш; учител, ефимерий и библиотекар в Пловдивската духовна семинария; протосингел на Старозагорската митрополия. Вече като архимандрит е протосингел на Врачанската епархия в продължение на 10 години, след което заема длъжността началник на Културно-просветния и за социални грижи отдел при Св. Синод. На 11.IV.1965 г. е възведен в епископско достойнство. Новият епископ е определен от Св. Синод за игумен на св. Троицка обител, където служи до 2.X.1968 г. В началото на м. октомври 1968 г. получава нова, по-висока и по-отговорна задача: назначен е за предстоятел на Българското църковно подворие в Москва. Това е и много голямо признание за дейността на ревностния труженник, и много голяма награда за ревността му.

На 13 февруари 1972 г., след канонически избор на Крунишкия епископ Григорий за Ловчански митрополит. Негово Светейшество патриарх Максим се обрна към новия събрат със следното слово:

"Ваше Високопреосвещенство, зявълволюбиви Владико!
Днес високопреосвещените синодални архiereи, съгласно чл. 50 от Устава на Българската православна църква, Ви избраха за канонически митрополит на Ловчанската епархия.

В течение на ред години под умело ръководство Ваше усърдно се възкачавате по лествицата на цър-

ковния дълг, като проявявахте ревностни старания в изпълнението на възлаганите Ви църковни задължения. Обогатявахте се с опит във всички области

на църковното дело. Той ще Ви бъде полезен при изпълнението на Вашето високостоговорно архиерейско служение.

Вие ще продължите наченатото дело върху основата, която поставиха апостолите и пророците (1 Кор. 3:10). Трудете се прочее като апостол Христос и верен домостроител на Божиите тайни за запаз-

ване на священото православно наследство, завещаено нам от нашите деди, за благоденствие на земята, в която с Божие благословение живеем и полагаме градинки старания, за мир в света в името на Христовата любов, за преуславяне на богохранимата Ловчанска епархия като Божия нива, за да дава обилен плод в нея сповоето на истината (2 Тим. 2:15)."

В своето слово-отговор новозабранят Ловчански митрополит каза:

"Ваше Светейшество, Ваши Високопреосвещенства, оказаната ми от Бога милост и благоволение, проявената от епархийските избиратели и от вас братска любов и доверие високо и отговорно ме задължават.

С готовност и преданост ще отдам цялото си сърце на Господа. В стихията на молитвата ще изпровам Божие благословение, милост и небесна помощ за себе си, за повереното ми духовно достойнство, за трудещия се наш народ и за мира в света. В молитва ще освеждам душите и сърцата на поверените ми от Бога вярващи. Ще проповядвам Евангелието на Господа Исуса Христа, ще уча и наставлявам с дух на кротост, ще пази и усердно вярата, ще издидам благочестието и тъй ще изграждам църквото Божие в душите и сърцата на вярващите."

В продължение на многолетното си архиерейско служение Негово Високопреосвещенство Ловчанският митрополит Григорий излязъл и продължава да изпълнява дяденото в онзи тържествен и отговорен момент обещание пред Бога и светата Църква.

Като честитим на юбиларна богородицаната му 90-годишнина, от все сърце пожелаваме Бог да му даде дълголетно здраве и сили все така благоплодно да служи на светата Църква и на богохранимото си паство.

На многолята, Високопреосвещени Владико!

ДО НЕГОВО ВИСОКОПРЕОСВЕЩЕНСТВО ЛОВЧАНСКИЯТ МИТРОПОЛИТ ГРИГОРИЙ

ГР. ЛОВЕЧ

БЪЛГАРСКА ПАТРИАРШИЯ
СВЕТИ СИНОД
№ 637
16 август 1996 г.
София

ВАШЕ ВИСОКОПРЕОСВЕЩЕНСТВО,

ОБИЧНИ В ГОСПОДА ВЛАДИКО, ВЪЗЛЮБЕНИ СЪБРАТЕ,

Радостен новод ни събра днес в престоляния град на богохранимата Ви Ловчанска епархия – молитвено да отбележим Вашия благоденствен 90-годишен юбилей.

Припещен възпитаник на св. нн Църква, след завършване на Пловдивската духовна семинария, на 23-годишна възраст Вие прегнете монашески постриг от Вашия епархийски архиепископ Старозагорския митрополит Павел. Като йеродуки Вие следвахте и успешно завършихте Богословския факултет при Софийския университет. В йеромонашеско и архимандритско звание Вие се трудиите на църковно-просветното поприще като учител-ефимерий, възпитател и библиотекар в Пастырско-богословския институт,

Софийската и Пловдивската духовна семинария, бяхте протосингел на Старозагорската и Врачанската митрополии и началник на Културно-просветния отдел при Св. Синод. Оценявайки високото Ви клирическо съзнание и усърдно църковно служение, приснопамятният Български патриарх Кирил и синодалните архiereи през 1965 година Ви избраха и ръкоположиха за Крунишки епископ, като Ви възложиха послушанието игумен на Троицкия старовигиначен манастир. От 1968 до 1972 година Вие достойно представлявахте Българската православна църква при Московската патриаршия на избирането Ви за Ловчански митрополит на 13 февруари 1972 година. В продължение на

близко четвърт век Вие с архиерейско усърдие, придобил богат църковно-административен опит, подпомоган от треговни сътрудници, благоуспешно ръководите богоспасемата Ловчанска епархия. С ревност по Божия дом (Пс. 69:9) Вие се изпявахте като неуморен служителят на св. Олтар и на свангелското слово, полагате похвални грижи за храмовото строителство и поддръжката на църква и манастири, отделяте време и за книжовна дейност. Подпомагате културно-просветната работа на Св. Синод в качеството Ви на председател на архиерейската просветна комисия. Оставете светъл пример на трезво книжовно съзнание в трудни моменти на църковни изпитания, бидейки радостел за клирическа дисциплина и църковно единство.

Всемлоствият Бог, Който въз-

дава всекому според делата, Ви насити с дълги дни (Пс. 90:16), за да се радвате на многолетното Ви усърдно архиерейско служение и с благодарно сърце да възпявате Господа: "Слава Богу, благодеяющему мне!"

От наше име и от името на Св. Синод на Българската православна църква приемете, Ваше Високопреосвещенство, нашите сърдечни братски благопожелания за крепко здраве, шедря Божия милост и подкрепя, сполучиви благоплодни и душееспелни светителски трудове на Божия виноград.

НА МНОГОЛЯТА, ВИСОКОПРЕОСВЕЩЕНИ ВЛАДИКО!

ПРЕДСЕДАТЕЛ НА СВ. СИНОД
+ МАКСИМ
ПАТРИАРХ БЪЛГАРСКИ

Представиме на вниманието на читателите на "Църковен вестник" метубликувани статии на известни учени и в чужбина проф. д-р Иван Г. Панчовски. (6.02.1913-2.11.1987).

През периода на дългогодишната си научна работа проф. Ив. Панчовски е издал редица трудове, отпечатани в различни страни: България, Румъния, Сърбия,

Германия и др. Неговото изследователско творчество е респектирано с обема си, забележително със своята хуманност и любов към народа ни и Църквата.

Редакцията сърдечно благодари на г-жа Олга Панчовска, съпругата на автора, за любезното ѝ съдействие и предоставените материали.

МИР С БОГА

"И тъй, Библията оправдава ни пред, имаме мир с Бога, чрез Господа нашето Исуса Христа." (Рим. 5:1)

Величествена е асценданта. Слънчевата топла на нейните чудеса и размисъл върху нейните тайни будят в душата ни трепетни чувства на възторг и в смислене пред нейния Създател. Прекрасна е Божията земя. Нейните китини планини и плодородни равнини радват очите ни и изпълват сърцата ни с доволство и сигурност за утрепния ден. Безсмъртна са богатствата, която земята гряд крие в себе си и предлага на човека, за да може той с тях да живее честни дни и да изковава светла буднина за своите деца. Науката дава огромна мощ в ръцете на човека. Чрез използването на атомната енергия за мирни цели може би утре ще върхустане нашата планета корено по замисли своя облик — пред погледа на човека се очертават все по-ясно перспективата за по-добър, по-радостен, по-щастлив живот.

Върху всички тези обективни предпоставки и светла перспектива, в душата на съвременния човек се забавлява каквава несполтават тяга. Забавляват и увеселяват, на които се отдава модерният човек, му създават външни и вътрешни радости. Те не могат да достигнат до дълбочината на душата му, не могат да

християнина. Щом бъде отстранена вътрешната, духовната задръжка у един човек, тя не може да бъде заменена с нищо друго".

та си гласа на Бога. От време на време всяка човешка душа чувства незадоволство от всичко видимо и неосъществено в живота; тя копнее по

Него. Ала греховите я ошипят в своята мрежа и тя е безсилна да литне с крилата на вярата и люфти на към висшите елони на божествената чистота и светост. Пышка човешката душа под бремето на греха, иска да се освободи от него, за да може пак да обрине очите си към своя небесен Отец и да Му се моли така, както това е било през невинните детски години.

Човешката душа е сътворена от Бога; тя е богоподобна по природа. Порани тона грехът като нарушава на Божията свята воля и окъсване на отеческо-синовните отношения на човека с неговия небесен Баща и противен не само на Бога, но и на богоподобната му душа. В една или друга форма,

по едно или друго прикритие всяка човек добие и своето предназначение да облудва с Бога и да се радва на блаженна вечност. Несам в Библията, тази свята книга на Божиките откровения, но и във Великите (най-древният индийски авторитет на светината с религиозно съдържание), в които копнежите на човешката душа са намерили несполтават и невъзможни израз, съдем определено се говори за несполтават ценност на човешката душа и за високото ѝ предназначение поради нейното богоподобие. Исус Христос казва:

"Колко са многобройни делата Ти, Господи! Всичко си направил пръворо." (Пс. 103:24)

Лично от опортната си точка в абсолютното битие и свята воля на Бога, човешката душа ница като че ли и никаква безвъзвратно пространство, в което не може да намери никаква здрава почва под краката си и никаква обвързваща форма в действителност. Великата душа никога не може окончателно да отпадне от Бога, защото тя породи богородното си по самата си природа винаги носи в скръпването си дълбочина образа на Бога и винаги слуша в съвест-

ЦЪРКОВНА ПРОСВЕТА

Продължение от бр. 32

4. Изкупителното дело на Спасителя и трите достойнства на Господа

Създавател изкупил човеците от греха и грешноста. Той "избави ни от властта на тъмнината и ни пренесе в царството на възлюбения Си Син, в Когото имаме изкупление чрез кръвта Му и проща на греховете" (Кол. 1:13-14).

Това изкупление се осъществило с обмисляването на човешкото естество, което станало чрез членочленването на Спасителя, с божественото учение, и при-

мера Му и главно с Неговата кръстна смърт и с възкресението Му. С други думи, осъществило се о цялото спасително действие на Господа на земята. Към горното ще трябва да прибавим и основаното от Него на Църквата, която е кораб на спасението. Символа на вярата поговори за това: "Който заради нас, човеците, и заради нашето спасение слезе от небесата и се възплоти от Дух Свети и Дева Мария, и стана човек. И бе различен за нас при Пилат Понтийски, и страда, и бе погребан. И възкресе в третия ден, според Писанията. И възлезе на небесата, и седи отдясно на Отца".

Изкупителното обмисляе общоползва-

нето на Бога спрямо човека, неговото просвещаване с истинското учение и възкресението и подготвено на волята му за възход на добро. Тези три неща е извършил Господ съгласно прикрито Си достойнство и служение. Като Архидерв е помир. Като Пророк е учил. И като Цар е разгрозил противните сили на зло и се въздържал в Църквата, която Той Сам основа.

Тези три достойнства на Господа изпъкват съвсем ясно в Священото Писание и в Священото Предание на Църквата. Пророчествата, които говорят за Исуса, го наричат Пророк, Священник и Цар (Втор. 18:15; Пс. 109:4, както и Пс. 2 и 71).

Онова, което било символ и пророчество в Стария Завет, станало действителност в Новия Завет. Общественият живот на Исус Христос с изпълнение на това трояко Негово служение. До Христа

Той учил, упражнявал пророческото Си дело. Със страданията и смъртта Си на кръста се излиял пръвосвещеническото Му дело. И с основаването на Църквата, Неговото царство на земята, като вечно член Плава, Той упражнявал царкото Си дело.

"Кой стана аз израелски най-испо: "Който стана за нас пръвосвещен на зло, и правда, и освещение, и изкупление" (1 Кор. 1:30). Т.е. Спасителят станал за нас, вървещите, пръвосвещен от Бога с учението Си и оправдание със смъртта и възкресението Си, и освещение с възнесението Си и изграждането на Духа Си, и плано освобождаване благодарности на спасението Си второ прикритие.

Светлите оти изт викат: Спасителя като изключително Учелен на човешкостото, като вечно Пръвосвещен. Който помирил човека с Бога, и като Основател на новото неразривно царство. Трий

Проф. д-р Ив. Г. ПАНЧОВСКИ

КОЛКО СКОРО Св. ИВАН ИЗПЪЛНЯВА МОЛИТВИТЕ

Предлагаме на читателите на "Църковен вестник" страници от непубликуваните машинописни записки на архимандрит Климент Рилец за чудесата на св. Иван Рилски.

Галина Владимировна Везенкова, живуща в София, ул. "Борис I" №151 (понастоящем манастир Ксении, манастир "Св. Иоаким и Анна" при с. Класуря - София) съобщава следното.

През 1936 г. много отслабнах и се разболях. Всяка вечер имаша висока температура. Принудена бях да напуна работата си и така живях измъчена, разтревоскана, болна. Нямаш помощ отникъде, а трябваше да гледам старата си майка. С тази скръб един път следобед влязах в църквата "Св. Николай" на ул. "Калоян" и запалях свещ пред чудотворната икона на св. Николай. Когато погледнах адносно, видях една голяма, старинна, потъмняла икона на св. Иван Рилски. Преди 6 години бях идвала в Рилската си обител и бях получила голяма духовна утеха. Спомених си това, отидох при иконата, опрах главата си на нея и казах: "Св. Иване Рилски, аз съм болна, нещастна, безпомощна, а такава голяма радост изпитвам, когато бих ти забеле - моля ти се, вземи ме за малко при себе си!" Казах това, плунах му гърбата и излядох. Нямаш никаква надежда със свои сили да отида в Рилския манастир, защото бях останала съвсем без пари.

От църквата отидох при едно благочестиво семейство, за да взема адреса на схиномона Касия от Св. Гора, който наскоро беше излял в София и беше отседнал в същото семейство. Те ми бяха съвсем непознати. Позвъних. Слушайща

ми отвори и каза, че мъжът е замонах, а жена му е настинала и лежи. Когато болната се научи, че съм дошла, тя ме покани при нея, понеже беше отгечена от лежане самичка, и започна да ме разпитва за живота ми. Аз й разказах поинтересното и помни, че не се оплаквам особено от сегашното си тежко положение, но предлогахам, че споменах за него. После получих адреса и станав да се сбогувам. Тогава жената (Бог да я благослови!) неочаквано ми каза: "В последния нис с мъжка ми замонахавме за Рилския манастир и аз ще ви взема с нас. Не се грижете за нищо".

И действително, в понеделник замонах с тях за Рилския манастир. Те ми платиха билета в автобуса - отиване и връщане. А в манастира наеха отелна стая за тях и едно легло за мен, за което всяка вечер плащаха по 100 лева.

Живях с тях в манастира 11 дена, причастих се, ходих на постнищата, пих от водата на азимото и всекреденно пълниха чехурката си на св. Иван. Температурата, слабостта, болестта - всичко изчезна напълно. Чувствах се здрава, бистра и радостна.

Щом се завърнах в София, веднага постъпих на работа и във всичко усещах помощта и благословението на великия чудотворец - св. Иван Рилски.

Истинността на гореспоменатото потвърждавам с подписа си:

(и) Г. ВЕЗЕНКОВА
Рилски манастир

Святата Г. Везенкова съобщава още. През 1938 г. бях наговорена от братството при църквата "Св. Николай" да уреда билет за групово поклонение на св. Иван Рилски.

При мен дойде едно познато момиче - Подрица Даврова на 12 г. Тя ми каза, че бейба й се е записала да отиде с братството на Рилския манастир и тя също много иска да отиде, но родителите ѝ ѝ отказват. Тя ме замолви да отида при баща ѝ и да за ходатайствам за нея. Отидох и го замолвах да пусне дъщеря си за Рилския манастир. Той ми каза, че в момента е парично затруднен, освен това иска бабата да няма никакви грижи и категорично ми отказа.

Подмиля дойде вкъщи да ме полита за резултата на ходатайството ми. Казах ѝ за решкия отказ на бащата и ѝ плъсвах да не му досажда повече.

— Но какво да правя сега? Аз токоз

много желая да отида на Рилския манастир! Как кого да се обрна, кой ще ми помогне? — извика през сълзи отчаяното момиче.

— Щом баща ти не е съгласен, никой не може да ти помогне, освен св. Иван Рилски. За Помогни Го Само той може да изпълни желанието ти — отговорих аз.

— Но къде е той, за да го помогни? — запиташа тя.

— Ето го, откопи го! — казах аз. Откопи от отената малка иконичка на св. Иван Рилски и ѝ я подадох.

— Свети Иване, моля ти се направи да отида при тебе с другите. Моля ти се помогни ми! — с усърдие се помоли Людмила и целуна иконката.

След това тя си отиде. На другия ден извадих груповия билет, за да гърнах на следващата сутрин. За Людмила не останах никаква надежда, защото лицата бяха изписани поименно и билетът поддържаха.

В 9.30 ч. вечерта при мен дойде една жена, която беше се записала и внесла париче. Тя ми каза, че преди час е получила телеграма от Варна, в която я викат да тръгне веднага при майка си, която внезапно тежко се разболела, и че тя вече си е купила билет за Варна. Запита дали ще мога да ѝ взема париче от груповия билет, но това беше невъзможно, защото цялата група беше вече внесена. Тя се сбогува и си отиде.

В 10 часа вечерта изтичах при Людмила и ѝ казах, че в отсъствието на другата сутрин, защото билетът ѝ е платен и мястото — осигурено.

Мило момиче се радваше през цялото време, защото св. Иван беше изпълнил искрента ѝ усърдна молба.

Истинността на гореспоменатото потвърждавам с подписа си:

(и) Г. ВЕЗЕНКОВА
3 септември 1949 г.

БЪЛГАРСКИ ЦЪРКВИ И МАНАСТИРИ

РАКОВИШКИЯТ МАНАСТИР „Св. ТРОИЦА“

В подножието на връх Червоглав, откъдето тръгва безкрайната снага на хайдушкия Балкан, за да достигне чак Черно море, е достатъчно гористи гънки и сърдади. Раковийшкият манастир "Св. Троица". За него Феликс Канчич пише:

"Трудно може да си представи човек по-преклетен кът за съзидателен живот от това място..."

Вярно е, че мястото на този красива, но размирна обител е пленително. Вярно е също, че манастирът има достойни дела

в нашата история, а изкуството на българския дял гради, да създава духовни ценности, но и да умее да ги защитава. Поради това нека на първо място поставим бунтовните дела на манастирското братство.

Тембък е бил феодалният гнят на османската властелин по този отдалечен край на Българско, слушен между левендарица Дунав и Стара планина. И за това през лето 1850-а, на 1 юни, селяните от Видинския, Кулска, Белоградичката и Ломска каза се вдигнали на бунт срещу поробителите. Под ръководството на избран революционен комитет начело с видния по този край Цоло Тодоров в османците влезли в бой с османците. Но скоро възтанието било потлъкано с

огни и кръв. Опусошен бил и старият манастир, изграден още през средните векове.

Значителни са и книжовните дела на манастира. Той е най-известното просветно средище в този край на страната. По време на Видинското царство на Иван Срацимир манастирът "Св. Троица" вършил значителна просветна и любородна работа. Така вървели нещата до времето на Осман Пазвантоглу, който след като се обявил за властелин на Видинско, обложрил и разграбил манастира. Няколко като по чудо оцеляла старата манастирска църква. Тя и днес стои в манастирския двор.

Заплен надпис свидетелства, че през 1825-о лето църквата е била об-

новена от триневските живописци Криво Захарише и Досю Колев. Малко по-късно, през 1848 г., в манастира е било открито първото светско училище в Северозападна България.

Интересна и изпълваща е живописната Наред с Исус Христос, апостолите, св. Богородица, св. Константин и Елена и много още светци и просветители, върху стената е пропълязала огромна огнена змия... Всющност тълкуването е, че това е огнена река, която е потекнала от страната разналяла уста на змий, симболизираща дял. Извитото тяло на змиата е опасно оцветено бяла лента, на която са изписани човешките грехове. Темата за "Страш-

ния съд" е била от любимите сюжети, които любородните сграфити са изпълвали по стената на манастирите, за да предизвикат у хората и страх, и покаяние. Раковийшкият "Страшен съд" е представен по внушителен начин и въздействие силно.

Раковийшкият манастир "Св. Троица" е не само преклетен кът за съзидателен живот, но и мястото, което извело в просветителния гърдот от духовната и житейската непокорност на българина. Затова в памет и за пропъляна надолгата на западните встантин през лето 1850-а двора на манастира е издигната нова внушителна църква.

Борис НИКОЛОВ
Из кн. "Манастирският живот", С., 1994 г.

Продължение от бр. 33

СРЕЩА С ГОСПОДА

Сретенне Господне (Лука 2:22-40)

Според Мойсейски закон всяко първородно мъжко дете трябва да на четиринадесет дни от раждането му да бъде донесено в храма, за да бъде посветено на Бога. Това спомянало на поколенията египетското робство и забавлението от него. Еврейските деца били спасени по чуден начин, а египетските били по чудо изгребени. В спомен на това събитие всички родени принасяли жертви в храма за децата си и майките се освещава след раждането, и влизали в общение с околните, и свободно се дотупкали в храма (Мат. 13:2).

Света Първородният (Евр. 1:6) и Великият, който трябва да заплати за цялото човечество с душата Си, се предяви пред Бога и влезе със Святия майко по път в храма. Той е роден от жена и също се явява първороден, за да изкупи подкупниците (Пал. 4:4).

Иосиф и Мария напуснаха Витлеем и отидоха в Иерусалимския храм. Те трябва да принесат в жертва за слушан или агне, каквото донесали заможните, или две гургулицы. Те като по-бедни принасят гургулицы.

Тук станала една бележката среща, която се описва от евангелиста: един старец на име Симон, вдъхновен от Божия Дух, се оказал също в храма. Не се казва кой бил Той. Обезпечено за него е само, че бил "праведен и благочестив" — значи, че живял честно и с пълна вяра. Носел в сърцето си надеждата, че обещаният Месия (Спасител) ще дойде скоро. Тук се крие тайната на неговия живот, зърното на неговото благополучие и скритата сила на вярата му. Той се надява и вярва в спасението не само на себе си, но и на целия свят. Това не било плод на въображението му или самоосъществяването му, а произхождало отгоре: "Дух Светий беше върху него".

Преданото говори, че той бил един от 72-мата преводачи на Свещ. Писание от еврейски на гръцки език в Александрия през 270 г. пр. Хр. Нему се паднало да превежда книгата на св. пророк Исаия. Когато достигнал до 7 глава, 14 ст., мъдето се казало: "Ето, Девицата ще зачене и ще роди Сина, и ще Му нарекат името Еммануил", той се усъмнил и дръзнал да замисли думата Девица с жена. Тогава му било подсказано, че не ще умре, докато не види изпълнението на това пророчество. Зависали се години. Симон починал др дълбока старост. Всяка сутрин погледнал с надежда за раждането на Спасителя, всяка вечер скlopвал очи с молитва да се обидне пророкът. Старостта го поведвала, че скоро ще свършат дните му, но му спомянала и дълкостта и греха да променя текста на Свещ. Писание — поуква за всички нас, които често от неративност сме готови да се усъмним в св. Библия и да критикуваме и изменяме нейното слово и смисъл.

Днес старецът Симон се насочил към храма и Духът го води точно при тази майка с Детето. Бог определи и оправил "чуждешките стъпки, особено когато живеем по Неговия закон. Симон взел Детето в обятията си и трепетно го благослови със старчешката си десница. Бог му открил, че това Дете е утеката за израелския народ и спасението на света. В безбрачна образ на стареца пълн радост и надежда. Дулата му се вдъхнало и устата му изричнал молитва и пророчество: "Света отпуснах Твоя роб, Владико, според думата Си, смирно; защото очите ми видяха Спасението, и цял живот ще живея в Твоето слово, защото аз съм изгубил много деца, защото аз съм изгубил много деца. Всичко се е обрнувало така прекарасо с това Дете. Смирнота не го плашила. Тя не е "загаснало" или "потъпяно в небитното", или "нищото", а прибрание в Божие царство с мир. Смирнота за него е придобила, както пише св. ап. Павел (Фил. 1:21). Така завършват дните си хора, които са видели своя Спасител, и който Го видят, е блажен. Той умрел със спокойно сърце и чиста съвест. Симон обаче не мисли само за себе си, а за цялото човечество и за онези, които не познават Бога, които са в тъмнина. Думите на Симон ние повтаряме всяка вечер на вечерните като спомен за средата на човека о Бога.

Родителите се чудят, откъде този старец знае нещо за Исус. Той не познава нито тат, нито Дете. Симон слага благославията със и над майката и изричнал пак по вдъхновението още нови пророчества. Той казва: "Той лежи за падане и ставане на мнозина в Израел и за предмет на протестоване, и на сама теб меч ще пронизже душата" (ст. 34-35). Какво

значи това? Да помислим: Исус Христос е поставен от Бога в света като стълб за спасение. Той ще бъде повод за падане и ставане на мнозина. Това пророчество се изпълнило не само през живота на Христос на земята, но и до днес. Първи Негсите сьнородни не познали в Него своя Спасител и не узнали великия дем в Божиеото посвещаване (Лука 19:44). Евреите първи отхвърлили краевълния камък на Божиеото домостроителство (Денн. 4:11). Христос бил отечен, поруган и разпнат. Но точно след Неговото разпятие дойде и прославата Му — Неговото възкресение.

"И на сама теб меч ще пронизже душата!" — Мъчително, несприето предказание в такъв тържествен момент. Как можа това благочестив старец да прояви такава нетактичност! Не може ли да замълчи и да изживее в себе си предказаното за майката? Не когато Бог отвори устата, не може да се мълчи. Сигурно нито пророчествата, нито самият старец са могли да схванат предказанието и да прозрат в бъдещето на Детето и майката. Детето ще бъде предмет за противоречия — за падане и ставане на мнозина. На майката сони страдания. Тя ще види прославата на своя Сын. Сега и невъзможни му по него. Със страх ще бие в Голгота, ще живее в безврът и ще биде над Детето. Ще си заглушава ушите пред злите хора, ще трийне в мъки при Неговите страдания на Голгота, ще Го види в разсвета на голдините мъгъла и погребан, но със своята майчина скръб и обич ще се уростно да види първата и възкресението Му.

При срещата в храма по Божии промисли не се очиса още едно лице: пророчица Анна — 84-годишна старичка. Тя останала млада девичка, промяняла със слугата си само 7 години и светне се посветила на служба за Детето. Неслучайно се разкриха нейната прозорливост. Тя се доближила и също заговорила на другите за Детето. Нейният старчески глас свидетелствал за Господа. Това се е случило невероятно! Бог разкрил чистото Свобсе Си и Своята дълга черта тайна хора. За Него свидетелствали старците, немощните и прорезните. След тях идват и други, които служат с ума си, интелект, изкуството и философията си. Те видят прославата Оновова. Когато мъдрите не вжидат. Безумните и старците, но и сплавните и мъдрите запечатват Неговото име.

Господи, срещаме Те и Те прегръщаме,

Слагаме Те в сърцата си и Те носим в храма и във в света.

Срещаме Те в лицето на своя близък и се отдаваме. Ти ни даваш мир и спокойствие.

И меч да пронизва душата ни,

Ти, Боже, Ти си в нас и сред нас!

Следва

Илюстрация ИВАН КОЦКАЛОВ

МИЛИ ДЕЦА

Кой каквото мисли на оседа, това ще му даде Господ на нево

Народна приказка

ра и накарал Му казал и за този сиромаш, който искал една крава.

— На това си си, който ти е казал да Ме помолши за една крава, — рекъл Господ, — да кажеш, да Ми се помози да дам на неговия син още една крава, а после ще му дам и на него една.

Взрачките се обрнуто, св. Иван срещнал същия сиромаш. Той го спрял и го попитал какво е станало, какво му е казал Господ. Са. Иван му разказал какво е казал Даво Господ: Сиромашът, като чул това, отвърнал.

— Какво, да се моля на Бога да да-

де още една крава на моя съсед? Триста години да нямам крава, пак няма да се моля на Бога да даде още една крава на комитията, аз да му станат два, а после да ми даде една на мен. Аз се моля на Бога ден и нощ — да му погуби тази, която има, а Той искал да Го моля да ми даде още една. Така да му кажеш на Бога, ако хочеш при Него друг път.

Като чул думите на този сиромаш човек, който имал такова лоша мисъл, св. Иван се почувля и си рекъл: "Давога Господ, спомай Му, не ти е дали и няма да ти даде"

ХРИСТИЯНЧЕ

Аз нося името Христово със чиста вяра и любов и уча Божиеото слово, за да съм верен син Христов.

Обичам всички хора. Те са все мои брати и сестри и своята обич ми занесъл на враговете си дори.

Трудът за мене в насладе, науката — към Бога път; безгън ти вие чистие и радост безгънни днието ни текат.

Че нямам грижи, които можа със труд и знание, и любов да ходи в пътищата Божия — да бъде верен син Христов.

Аз знам, че Божиеото слово във рай ще претвори света — и горд съм с името Христово, и твърдо вярвам във Христа!

Съществар ДИМИТЪР
Св. 10/1947 г.

Св. Иван отивал при Бога да му се моля за съществуване за някои хора сиромаш. На пътя го спрял един човек. Този човек бил също беден и като се шумича къде отива св. Иван, го помолал да каже на Даво Господ в неговата молба: да му даде Господ една крава, от което да добива мляко и да си храни децата, така както имаха негова съсед. Като отишл при Бога, св. Иван се молял за всички хо-

ПОЧИТАНИЕТО НА Св. БОГОРОДИЦА В ПРАВОСЛАВНИЯ ИЗТОК

Продължение от стр. 32

След вънесението на Господ Исус Христос св. Богородица била на проповед в Йоан Богослов в Ефес и оттам тръгнала с

която се پہلا навсякъде в Православния изток.

За нея се разказва следното, случило се в Паниторският манастир "Успение Богородично" на Св. Гора. По време на венецното бдение, когато старец-монах отишъл за богослужение в централния храм, послушникът му останал в китлата и се моел пред иконата на св. Богородица. По време на молитвата се явил един непознат човек, който се приседнал към неговото молнение за възвела на св. Богородица. Послушникът изрекъл "Честнейшую зарплату...", а гостът започнал да пее "Достойно ест": "Достойно е наистина да те облажавме Богородице, винаги блажена и пренепорочна и Майка на нашия Бог...". Това

молгание в каноните на осемте гласа за всеки ден има канон за св. Богородица. В повечерие то всички гласове канона е посветен на св. Богородица с прошения за нейното молитвено много застъпничество пред Господ Исус Христос. През Богородичен пост, от 1 до 15 август, ежедневно на вечерната служба е предвидено молбено ление – параклис към св. Богородица. В много църкви на християнски празник, който е на 15 август – Успение Богородично, по образеца на сплетото Христос на Разпети лътя, се изпълнява на бдение опело на св. Богородица. В св. Литургия на прокоимидия първата частца е чест на св. Богородица се поставя открито на чашта на св. Агнец. На самата Литургия след освещаване на св. Дарове молитвено се спомнава, че тази словесна служба се принася "изрично е пресвята" – "Особено за пресвята, пречиста, преблагословена, славна Владичица наша Богородица и всеяга Дева Мария".

На св. Богородица в Православния изток са посветени много храмове. Тя от дълбока древност се счита небесна покровителка на Константинопол. В Русия се пазят много нейни чудотворни иконы, за които има чиста и специална служба. В Православния изток почита към св. Богородица и наделята в нейното небесно застъпничество и гонима. В Ефес, където св. Богородица заедно със св. Йоан Богослов известно време е била на проповед, мислослагане между християните почитат Богинята Майка и просят нейната закрила и помощ, принасят ѝ оброчи.

В България почита към св. Богородица е на голима висота. Много храмове и манастири са посветени на нея. В трите староруски манастира централните храмове са посветени на Успение Богородично и в трите има чудотворни икони на св. Богородица.

В Руския манастир през 1926 г. при избухване на стихийен пожар, обхващайки гората отсреща над реката, иконата в латински икони иконата на св. Богородица. При ясно небе се показал облак, завалал обилен дъжд и пожарът бил потушен. И днес по всяко време поклонниците отсякъде спират пред тази икона, украсена с мощи на много светци, намираща се в централния храм, и с вяра просят молитвено застъпничество на св. Богородица.

В Бачковския манастир пред старинната чудотворна икона на св. Богородица ежедневно изидва народ пали свещи, превея колена, моли се и получава нейната небесна майчина закрила. Благочестивите християни молитвено дават оброчи и мозиана си отиват духовно възвращени при изпълнение на техните молитви.

В Троянския манастир пред чудотворната икона на св. Богородица Троевручца преодобител братя ежедневно четат акафист в чест на св. Богородица. Иконата е донесена през 16 в. от Св. Гора. Присъствителт – монах, поселил да прогледът с нея пали си към Влашко. Качил се е на иконата на кон, но конят сприл на изхода на манастирското землище и не искал повече да върви. Монахът отпознал гугуването. После пак тръгнал, но конят сприл на същото място и паднал. Монахът разбрал, че не е угодно Богу иконата да бъде отнесена другаде и останала завинаги в Троянския манастир. Всяка година на храмовия празник иконата се изнася в литийно шествие до онова място и там се прене-

ва водосвет; народът бива поръсван и иконата пак се отнася на място си.

В С. Арбанаси, Великотроянски манастир, пред чудотворната икона в десеткисия манастир "Успение Богородично" по всяко време поклонниците от близки и далечни места застават на молитва и просят небесната закрила на св. Богородица. Отиват си видимо духовно и по силата на вярата мозиана получават изцеление от раници недъзи. И на други места в манастири и църкви Господ Бог благодарно сазарва икони-та на св. Богородица и я дава чудотворна икона.

Във всеки български православен дом има икона на св. Богородица, пред която особено в празнични дни блясти кандило. Всичко това е тъй, защото "не имаме злата помощи – нимаме друга помощ, нимаме друга надежда освен тебе, Владичице, ти ни помози; на тебе се надяваме и с тебе се хвалим: твои сме раби, да не се посрамим!" – гласи канонът на св. Богородица Одринска.

† Троянски списание ИЛАРИОН

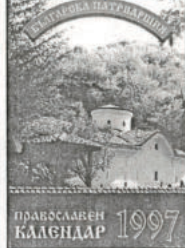
него за о. Китар да посети Лазар, братя на Марта и Марии. Но по Йоан промисъл явил се в мрежте обратен вятър и корабът се отплавя и сприл на Атонския брег, където тогава имало много калцита на езически божества. Когато св. Богородица стигнала на Атонския брег, всички извадени и изсечени от камък езически божества изпаднали от местата си и се натрошили, без да има земетръс, никаква буря или друга природна стихия. Смутените, жерците и жриците сплези на брега, търсейки причаната на това необичайно явление. Видели личезания образ на св. Богородица, почуствавали благодарно ѝ въздействие, паднали на земята и ѝ се поклонили. Тя ги наставила в пътя на спасението и от тоя ден Атон – Св. Гора, се е удостоил с името "Градина на Богинята Майка". Много храмове се застроили на тоя беломорски полуостров в нейна чест.

В чест на св. Богородица са съставени много послонения, влизващи в състава на богослужение. Една от най-старините е "Честнейшую зарплату". "По-чима от херувимите и несравнено по-славна от серафимите, нетленно родила Бог Слово, същисна Богородица, те величави". Той лезе и съставена от преп. Конон Маамски, съвременник и близък на св. Йоан Дамаскин – песен,

особено се харесало на послушника и той пожелал да си го записи. В иконата нямал ни харити, ни пасива, затова постъпил записал песента с пръст на камъна плоча. Пръстът му потъвал в камъка като в разтопен войск; словата рельефно се изкачили на камъка. "Тъй не леем тая песен" – казал той и станал невидим. Възхитен от чудената среща, послушникът разбрал, че по време на молитвата бил навестен от ангел Божий и че тая песен така се лее от ангелите на небето. Камъкът бил отнесен в Цариград на патриарх Синевий (995-998). Той направил този текст достояние на всички патриарси и бил въведен да се изпълнява в богослужение на Изток. Иконата, пред която послушникът пил заедно с ангела, била наречена "Достойно ест". На много места в Православния изток има параклиси, носещи това име, какъвто е и параклиси в Дървеницкия девически манастир "Св. прор. Илия" край София.

В Православния изток на св. Богородица са посветени много празници, свързани с нейния живот, наречени Богородични празници. В богослужение съставим майна служба, в която да не се отдели молитвословие или послонение в чест на св. Богородица. Така в книгата Охтоих (Ос-

Синодално издателство на Българската православна църква пана в продажба Православен църковен календар за 1997 г., двобен формат.

Призоваваме всички православни християни да си купуват и използвават именно тоба шазна на църковния календар.

Като издане на Българската православна църква то съдържа точно и правило църковните празници.

Можете да го различите от издателствата на разкомичните и на други фирми, които нямат нищо общо с Църквата, по тоба, че на корицата е отпечатан изглед от манастира "Седмте престома". Отпърво има снимка на Негово Светейшество Българския патриарх Максим, както и негогото небогодолично послание.

Православният църковен календар може да се закупи от всеки православен храм в страната.

Цената му е 25 лева.

ПРОДЪЛЖАВА АБОНИРАНЕТО ЗА

"Църковен вестник" и сп. "Духовна култура" за 1996 г. Годишният абонамент за "Църковен вестник" е 500 лв., а за списание "Духовна култура" е 200 лв.

Молим сумете да се изпращат с пощенски запис, в който да се изписва точният адрес и пощенският адрес на получателя!

АДРЕС НА РЕДАКЦИЈАТА

СВ. СИНОД, София – 1090 ул. „Оборонци“ №4 тел. 87-56-11; факс 87-02-89

РЕДАКЦИОННА КОЛЕГИЯ

Банкова сметка на Синодалното издателство на БПЦ
КРЕДИТНА БАНКА – А.Д. код 680 96 801
сметка 100 022 4110

АБОНАМЕНТ ЗА 1996 г.
12 месеца – 500 лв. 6 месеца – 250 лв.
3 месеца – 125 лв. 1 месец – 42 лв.
Цена на един брой 10,00 лв.